

Σχεδόν ομόφωνα, τόσο τα ελληνικά και διεθνή ΜΜΕ όσο και οι ηγέτες των κυριότερων ελληνικών κομμάτων σχολίασαν τα αποτελέσματα των εκλογών της 7ης Ιουλίου πανηγυρίζοντας για «την επιστροφή στην κανονικότητα» της χώρας η κρίση της οποίας πρωταγωνίστησε στην ευρωπαϊκή επικαιρότητα την τελευταία δεκαετία. Επιστροφή λοιπόν στην κανονικότητα καθώς το άθροισμα των αποτελεσμάτων της Νέας Δημοκρατίας (39.9%) και του Σύριζα (31,4%) δίνει ένα συντριπτικό 71,3 % υπέρ του δικομματισμού που δείχνει να επιστρέφει δριμύτερος μετά από ένα διάλειμμα που είδε μάζες πολιτών να εγκαταλείπουν τα κόμματα του παλιού παραδοσιακού τους δικομματισμού και να μεταναστεύουν από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του πολιτικού χάρτη σε χρόνους ρεκόρ! Και επίσης, τίποτα δεν συνηγορεί καλύτερα υπέρ αυτής της επιστροφής στην κανονικότητα από την απουσία βουλευτών της ναζιστικής Χρυσής Αυγής στο νεοεκλεγμένο Κοινοβούλιο, γεγονός που θα μπορούσε να προαναγγέλλει και το τέλος(;) αυτού του γνήσιου τέκνου μιας ταραγμένης αλλά πια τελειωμένης περιόδου...

Λοιπόν, « επιστροφή στην κανονικότητα »; Ναι, σίγουρα, αλλά μόνο φαινομενικά. Κατ' αρχή, επειδή η ιστορική (οικονομική αλλά και κοινωνική και πολιτική) κρίση που γέννησε μιαν Ελλάδα που έμοιαζε σαν δυο σταγόνες νερό με τη Γερμανία της Βαϊμάρης, είναι πάντα εδώ, αδιαφορώντας για τους ξορκισμούς και τους ευσεβείς πόθους που της απευθύνουν καθημερινά εκείνοι ακριβώς οι Έλληνες και οι ξένοι που την προκάλεσαν και την εξέθρεψαν. Επειδή, για παράδειγμα και πρωτίστως, **το ελληνικό δημόσιο χρέος, που όλοι έχουν αποκαλέσει δίκαια «μητέρα όλων των δεινών», δεν έχει εξαφανιστεί και συνεχίζει να στραγγαλίζει, να δηλητηριάζει και να εκβιάζει τη χώρα** ενόσω εκείνοι που την κυβερνούν (δεξιόι και αριστεροί) δεν κάνουν τίποτα το συγκεκριμένο για να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα στη ρίζα του και αρνούνται πεισματικά να ελέγξουν αυτό το χρέος προκειμένου να ακυρώσουν το μεγαλύτερο μέρος του που είναι πασιφανώς άνομο.

Ωστόσο, θα μπορούσαν να μας αντικρούσουν, οι περισσότερες από τις πολιτικές συνέπειες αυτής της ιστορικής κρίσης μοιάζουν να έχουν εξαφανιστεί ή τουλάχιστον να έχουν καταστεί ακίνδυνες, με πρώτη και καλύτερη εκείνη της Χρυσής Αυγής. Ναι, βεβαίως η απειλή της Χρυσής Αυγής φαίνεται να απομακρύνεται για τα καλά και ο άμεσος ανταγωνιστής της στο ρατσιστικό και νεοφασιστικό χώρο που είναι η Ελληνική Λύση βρίσκεται ήδη σε κρίση και μοιάζει αρκετά ασήμαντη και γελοία για να την πάρουμε στα σοβαρά. Όμως, **θα ήταν πολύ αφελής εκείνος που θα έβγαζε το συμπέρασμα ότι η ελληνική άκρα δεξιά εξαφανίστηκε ως δια μαγείας.** Στη πραγματικότητα, είναι πάντα εδώ, παρούσα και επικίνδυνη, αλλά ίσως λιγότερο ορατή από ό,τι στο πρόσφατο παρελθόν επειδή κρύβεται στο εσωτερικό της Νέας Δημοκρατίας της οποίας αποτελεί μια πολύ σημαντική πτέρυγα.

Και πράγματι, αυτή ακροδεξιά πτέρυγα στο εσωτερικό της ΝΔ δεν περιορίζεται μόνο σε προσωπικότητες όπως ο Άδωνις Γεωργιάδης ή ο Μάκης Βορίδης, που είναι ήδη σημαντικοί υπουργοί της κυβέρνησης Μητσοτάκη, και των οποίων το βίαιο φασιστικό και σκληρό ρατσιστικό παρελθόν θα τους έκανε να μην είναι ευπρόσδεκτοι ούτε ακόμα και από τον Σαλβίνι, την Λε Πεν ή τον Όρμπαν. Δυστυχώς, αυτή η ακροδεξιά πτέρυγα είναι πολύ ευρύτερη και περιλαμβάνει χιλιάδες στελέχη και μέλη αυτού του κόμματος,

που είχαν ήδη ευκαιρίες να δημοσιοποιήσουν θέσεις και συμπεριφορές αντάξιες μελών ακόμα και της Χρυσής Αυγής ! Κατά συνέπεια, **το κρίσιμο ερώτημα που μπαίνει είναι αν, τότε και πώς αυτή η ακροδεξιά « ευαισθησία » θα μπορέσει και θα θελήσει να εκδηλωθεί ανοιχτά για να βαρύνει αυτόνομα πάνω στη πολιτική ζωή της χώρας.** Μια αρχή απάντησης μας δίνει το προηγούμενο του ισπανικού Λαϊκού κόμματος (PP) που, μετά το τέλος του φρανκισμού, « φιλοξένησε » το μεγαλύτερο μέρος της ισπανικής ακροδεξιάς. Ενόσω βασίλευε η « κανονικότητα » στην πολιτική ζωή του Ισπανικού Κράτους, αυτή η « φιλοξενία » μπορούσε να συνεχίζεται σχεδόν χωρίς πρόβλημα. Όμως, τα πάντα άλλαξαν όταν το γερασμένο PP έδειξε ανίκανο να αντιμετωπίσει μεγάλες κρίσεις όπως π.χ. εκείνη που δημιούργησε η πάλη του καταλανικού λαού για την ανεξαρτησία του : Η νεο-φρανκική και ακροδεξιά « ευαισθησία » που μέχρι τότε παρέμενε περίπου αόρατη στο εσωτερικό του PP, αυτονομήθηκε ενισχύοντας ένα μικρό κόμμα όπως το VOX, που σε χρόνο ρεκόρ είδε τα εκλογικά του αποτελέσματα να εκτινάσσονται από το 0,4 % ή 0,5 % σε πάνω από 10 %!

Λοιπόν, είναι δυνατό να υπάρξει ένα ελληνικό Vox ; Με δεδομένο το βάθος της ιστορικής κρίσης που επιμένει, τον ελάχιστο ενθουσιασμό που προκαλεί η νέα δεξιά κυβέρνηση, τα δυσεπίλυτα προβλήματα (τα λεγόμενα «εθνικά» που αφορούν τις σχέσεις με τις γειτονικές χώρες, το ζήτημα των μεταναστών, κλπ) που αντιμετωπίζει και τα οποία θα θέσουν σε μεγάλη δοκιμασία την -ήδη εύθραυστη- ενότητα του κόμματος, **η ύπαρξη ενός ισχυρού ακροδεξιού ρεύματος στο εσωτερικό της ΝΔ αποτελεί μια πραγματική ωρολογιακή βόμβα.** Και αυτό την ώρα που η ευρωπαϊκή και παγκόσμια συγκυρία που σημαδεύεται από την μεγάλη άνοδο μιας επιθετικής άκρας δεξιάς, ευνοεί την αυτονόμηση αυτών των ρευμάτων και τη μετεξέλιξή τους σε κόμματα στα δεξιά της παραδοσιακής δεξιάς. **Κατά συνέπεια, ένα ελληνικό Vox είναι όχι μόνο εφικτό αλλά και πιθανό...**

Φυσικά, πολλά θα εξαρτηθούν από το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αλλά ο Σύριζα (Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς) που δεν έχει πια τίποτα το ριζοσπαστικό, ετοιμάζεται, σύμφωνα με τις πρώτες μετεκλογικές δηλώσεις του προέδρου του Αλέξη Τσίπρα, να αναδιοργανωθεί ριζικά για να απαντήσει σε δυό απαιτήσεις της ηγεσίας του: Κατ'αρχή, να μειώσει το χάος που χωρίζει τον αριθμό των ψηφοφόρων του, που είναι εκατομμύρια, από τον αριθμό των μελών του, που δεν ξεπερνούν τις μερικές χιλιάδες. Και κατόπιν, να κατοχυρώσει την στροφή -που ήδη έχει γίνει και προαναγγεληθεί- προς τη σοσιαλδημοκρατία. **(1)**

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο κ. Τσίπρας θα ξεκινήσει πολύ σύντομα τη μεταλλαγή του Σύριζα, ή μάλλον την ίδρυση ενός νέου κόμματος, αλλά το εγχείρημα είναι τεράστιο και η επιτυχία του θα πάρει χρόνο και δεν είναι εξασφαλισμένη από τα πριν. Στο μεταξύ, ο Σύριζα θα παραμείνει ένα κόμμα εκλογικίστικο, χωρίς οργανωμένη βάση και στερημένο από τα υλικά μέσα που απαιτούνται για να ελέγχει **τις μάζες των Ελλήνων που δεν πιστεύουν πια σε τίποτα και σε κανένα, και που θα μπορούσαν να μετατρέψουν ανά πάσα στιγμή την απογοήτευσή τους (αποτέλεσμα αλλεπάλληλων ιστορικών ηττών στα τελευταία 8-9 χρόνια) σε βίαιη οργή που ξεσπάει με χαώδη τρόπο!** Αυτό δεν σημαίνει πως ο Σύριζα δεν είναι σήμερα σε πολύ καλύτερη κατάσταση από ό,τι πριν από ένα, δυό ή τρία χρόνια, αφού πέτυχε ένα πραγματικό εκλογικό άθλο, βελτιώνοντας μέσα σε λίγες βδομάδες το αποτέλεσμά του κατά 8 μονάδες (!), δηλαδή μόλις 3 % λιγότερο από το θριαμβευτικό του αποτέλεσμα του 2015.

Θα αρκέσει όμως αυτός ο εκλογικός άθλος για να μπορέσει ο Σύριζα τελευταίας εσοδείας να επωμιστεί με επιτυχία το μερίδιο των ευθυνών που του αντιστοιχούν σε αυτό το αναγεννημένο δικομματισμό, που εξασφαλίζει την τόσο ποθητή « επιστροφή στη κανονικότητα », που ο ίδιος ο κ. Τσίπρας έσπευσε να εγκωμιάσει την επομένη των εκλογών ; Η απάντηση δεν μπορεί να είναι παρά αρνητική αν λάβουμε υπόψη ότι ο εκλογικός άθλος του Σύριζα δεν μπορεί να κρύψει τις τεράστιες αδυναμίες του που είναι : Το απίστευτο πολιτικό συνονθύλευμα της κοινοβουλευτικής του ομάδας όπου συνυπάρχουν ευρωκομμουνιστές, σοσιαλιστές, σοσιαλδημοκράτες, συντηρητικοί, φιλελεύθεροι ή ακόμα και σωβινιστές

εθνικιστές και ακροδεξιό ρατσιστές. Η τρομερή έλλειψη έμπειρων στελεχών, καθώς και η ανυπαρξία συναισθηματικών και οργανωτικών δεσμών της μεγάλης πλειονότητας των ψηφοφόρων του με το κόμμα και το πρόγραμμά του. Και κυρίως, δεν μπορεί να κρύψει το γεγονός ότι αυτός **ο άθλος του οφείλεται σε πολύ μεγάλο βαθμό στην απουσία μιας στοιχειωδώς αξιόπιστης και ικανής πολιτικής εναλλακτικής λύσης στα αριστερά του...**

Πράγματι, μπορούμε από εδώ και πέρα δίκαια να θεωρούμε ότι **οι εκλογές της 7ης Ιουλίου σφράγισαν την οριστική χρεωκοπία των σχηματισμών που δημιουργήθηκαν πριν από τέσσερα χρόνια, για να διαχωρίσουν τη θέση τους από τη δεξιά στροφή του Τσίπρα** και να προσφέρουν μια αριστερή εναλλακτική πρόταση απέναντι στον Σύριζα. Τα εκλογικά αποτελέσματά τους -σε ελεύθερη πτώση- είναι παραπάνω από εύγλωττα : 0,28 % για τη **Λαϊκή Ενότητα** των υπουργών της πρώτης κυβέρνησης Τσίπρα (Λαφαζάνης, Στρατούλης, Ήσυχος), 1,4 % για το κόμμα της πρώην προέδρου της ελληνικής Βουλής **Ζωής Κωνσταντοπούλου**. Και επίσης, μόνο 0,41 % για το συνασπισμό της αντικαπιταλιστικής αριστεράς **Ανταρσία**, που όμως υπάρχει από το 2009 και δεν είχε ποτέ την παραμικρή συμπάθεια για τον Σύριζα. Με τη (μερική) εξαίρεση της Ανταρσία, όλοι οι άλλοι σχηματισμοί προφανώς πλήρωσαν ακριβά το γεγονός ότι δεν αντιστάθηκαν στους σωβινιστικούς ή και ξενοφοβικούς και ρατσιστικούς πειρασμούς που σάρωσαν τη χώρα. Έτσι, ενώ η Κα Ζωή Κωνσταντοπούλου επιχειρούσε να μπει επικεφαλής εκείνων που υπόσχονταν την « κρεμάλα στους προδότες που πουλάνε τη Μακεδονία μας στους Σκοπιανούς, τη Θράκη μας και το Αιγαίο στους Τούρκους και -ακόμα και- τη Βόρεια Ήπειρο στους Αλβανούς» και τραβούσε μέχρι τέρμα τη «λογική» της αρνούμενη εφεξής να τοποθετείται στα αριστερά (το κεντρικό της σύνθημα είναι «ούτε αριστερά, ούτε δεξιά, κοιτάμε μπροστά»), η Λαϊκή Ενότητα -όπως εξάλλου και το ΚΚΕ- αναζητούσε τη σωτηρία στη προνομιακή συμμαχία «του έθνους μας με τη Ρωσία» του Πούτιν. Γεγονός που την έκανε να κατεβαίνει στους δρόμους για να υποστηρίξει...τον Άσαντ ή για να χαρακτηρίσει την κλιματική καταστροφή «μεγαλύτερη απάτη του ιμπεριαλισμού»! Και όλα αυτά ενώ το **αναρχικό κίνημα**, που στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα ισχυρό στη νεολαία, περνούσε το χρόνο του αναδιπλωμένο στον εαυτό του, εφευρίσκοντας λαϊκές εξεγέρσεις που υπήρχαν μόνο στη φαντασία του...(2)

Ο απολογισμός της ελληνικής αριστεράς όλων των ρευμάτων και όλων των αποχρώσεων, την επομένη των εκλογών της 7ης Ιουλίου και κυρίως, 10 χρόνια μετά από το ξέσπασμα μιας κρίσης που είδε τον ελληνικό λαό να εξεγείρεται μαζικά και να εγκαταλείπει τα παραδοσιακά του κόμματα πριν ανεβάσει στην εξουσία « την πρώτη αριστερή κυβέρνηση της ιστορίας της χώρας », μπορεί να συμπυκνωθεί σε δυο λέξεις : **Πήγε χαράμι !**

Πήγε καταρχή χαράμι όλη αυτή η παγκοσμίως μοναδική εμπειρία της διαρκούς συμμαχίας μιας ντουζίνας οργανώσεων της άκρας αριστεράς με ένα μικρό ευρωκομμουνιστικό κόμμα για να ιδρύσουν μαζί τον Σύριζα. Και πήγε επίσης χαράμι αυτή « η πρώτη κυβέρνηση της αριστεράς » η ηγεσία της οποίας πρόδωσε όχι μόνο το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 5ης Ιουλίου 2015, μετατρέποντας το μαζικό Όχι του ελληνικού λαού στα μνημόνια των πιστωτών σε ένα δουλοπρεπές Ναι, αλλά και την εμπιστοσύνη εκατομμυρίων ανθρώπων στην Ευρώπη και σε ολάκερο το πλανήτη, που είχαν επενδύσει τις ελπίδες τους για ένα καλύτερο και πιο ανθρώπινο κόσμο, χωρίς λιτότητα, ρατσιστές και φασίστες, στους Έλληνες του Σύριζα. Παρόλο που έχουμε δει να επαναλαμβάνεται χιλιάδες φορές εδώ και ένα αιώνα -στην Ελλάδα και παντού αλλού- η τραγωδία εκείνων των ηγεσιών της αριστεράς που σπεύδουν να υποκλιθούν στον ταξικό αντίπαλο και να παραδωθούν σε αυτόν, δεν μπορούμε τώρα να μην νοιώσουμε αγανακτισμένοι, πληγωμένοι αλλά και εξεγερμένοι μπροστά στην έκταση αυτής της καταστροφής...

Σημειώσεις

1. Βλέπε και το άρθρο μας που γράφτηκε εν θερμώ λίγες ώρες μετά από την θλιβερή μεταστροφή του κ. Τσίπρα στις 13 Ιουλίου 2015: <http://www.cadtm.org/Journees-funestes-du-4-aout-1914>
2. Το ΚΙΝΑΛ, το κόμμα που δημιουργήθηκε με τα απομεινάρια του ΠΑΣΟΚ, πέτυχε το αξιοπρόσεκτο

ποσοστό το 8,1%, αλλά η επιτυχία του Σύριζα το καταδικάζει σε ρόλο κομπάρσου, γεγονός που προκαλεί ήδη εντάσεις στο εσωτερικό του και την αποχώρηση μερικών από τους ηγέτες του.

Όσο για το ΜεΡΑ25 του κ. Βαρουφάκη, πανηγύρισε δίκαια την είσοδό του στη Βουλή, αλλά θα χρειαστεί πολύ περισσότερα από τις θριαμβολογίες, το προγραμματικό φλου και τις ανακολουθίες του ηγέτη του για να παίξει το ρόλο του ρυθμιστή που τόσο επιθυμεί.

* Το παραπάνω κείμενο μεταφράστηκε από τα γαλλικά

(<http://www.cadtm.org/Grece-L-introuvable-retour-a-la-normalite-sur-fond-de-faillite-historique-de>)

Πηγή: www.contra-xreos.gr